

Arrest

nr. 265 502 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige dochter X, op 8 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Kandahar op X. Verzoeker diende op 08.09.2017 een eerste visumaanvraag in. Op 03.10.2018 werd door de Procureur des Konings een onderzoek geopend naar een mogelijk schijnhuwelijk, afgesloten op 19.02.2015 te Pakistan met de heer A. B. Q. De Procureur des konings verleende op 03.01.2019 een negatief advies nopens het afgesloten huwelijk.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 07.01.2019 een beslissing waarbij de visumaanvraag werd geweigerd. Op 14.08.2020 vroeg de heer A. B. Q. de status aan van langdurig ingezetene. Verzoekster diende op 26.10.2020 opnieuw een visumaanvraag in o.g.v. artikel 10 Vreemdelingenwet, samen met haar minderjarig kind, i.f.v. de echtgenoot/vader – erkend vluchteling. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 09.08.2021 een beslissing waarbij de visumaanvraag werd geweigerd. (...)"

Dit feitenrelaas wordt niet weerlegd door verzoeker.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2021 tot weigering van de afgifte van een visum en heeft de volgende redengeving:

"(...)

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar:

Deze beslissing vervangt de vorige beslissing van 09/08/2021 : de huisvesting was niet vermeld in de beslissing onderaan

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 26/10/2020 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A. K.,° 08/08/1996 samen met haar kind, Q. A. G.,° 03/06/2020 allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar/haar vermoedelijke echtgenoot/vader Q. A. B.,° 1989, erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : " de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde gevisieerd in §1 alinea 1, 4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op 18/06/2021 terwijl meneer Q. A. B.,° 1989 reeds erkend werd als vluchteling op 24/10/2013, hetzij meer dan een jaar geleden.

Bijgevolg dient onder andere voldaan te worden aan de voorwaarde inzake huisvesting behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Echter is dit niet het geval. Immers wordt een geregistreerd huurcontract voorgelegd waarvan "het goed mag bewoond worden door maximaal 2 personen. Elke overtreding zonder toestemming van de verhuurder zal leiden tot onmiddellijke ontbinding van onderhavige huurovereenkomst en zal leiden tot onmiddellijke uitzetting."

De komst van nog een persoon zou bijgevolg een inbreuk betekenen op deze bepaling van het huurcontract.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door het contract en het principe van behoorlijke huisvesting.

Overwegende bovendien dat meneer bij zijn asielaanvraag van 20/12/2011 verklaarde dat hij gehuwd was met een andere vrouw nl. R. N. en dat er geen bewijs werd voorgelegd van de ontbinding van dit huwelijk.

Gelet op al het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING ART. 2 EN 3 VAN DE WET OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERINGSPLICHT;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ONDERZOEKSP LICHT;
- SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL.”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Samenvatting middel:

De argumenten waarop verwerende partij zich steunt in de bestreden beslissing zijn onzorgvuldig onderzocht. Bovendien houdt verwerende partij geen rekening met de opgestuurde motivatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (arrest RvS nr. 166.860 van 17 januari 2007; arrest RvS nr. 101.624 van 7 december 2001; arrest RvV nr. 28.348 van 5 juni 2009).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan verweerster de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (arrest RvS nr. 154.954 van 14 februari 2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verweerster bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (arrest RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Dit is in casu geenszins het geval. Zoals hierboven reeds werd aangehaald weigert verwerende partij de bestreden beslissing te herzien wegens het “voorgaand huwelijk” van de heer Q. (stuk 9, mail van verwerende partij).

In de bestreden beslissing wordt het volgende hieromtrent vermeldt:

“Overwegende bovendien dat meneer bij zijn asielaanvraag van 20/12/2011 verklaarde dat hij gehuwd was met een andere vrouw nl. R. N. en dat er geen bewijs werd voorgelegd van de ontbinding van dit huwelijk.” (stuk 2, bestreden beslissing)

Dit toont duidelijk aan dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de motivatie van de raadvrouw van verzoekende partijen (stuk 6). In deze motivatie werd de nodige uitleg gegeven omtrent dit huwelijk van de heer Q.:

“De heer Q. heeft in het verleden (tijdens zijn procedure om internationale bescherming) verklaard gehuwd te zijn met mevrouw R. N. Zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde, betrof dit een religieus huwelijk (stuk 31, administratief dossier van de heer Q.).

Dit huwelijk werd nooit officieel geregistreerd, waardoor de heer Q. hier geen huwelijksakte van heeft. Gezien het huwelijk nooit geregistreerd werd, kan de heer Q. evenmin documenten met betrekking tot het einde van dit huwelijk kan neerleggen.

Een religieus huwelijk is ook niet gelijkgesteld aan een burgerlijk huwelijk dat wij in België kennen.” (stuk 6, motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag van eerste verzoekende partij, dd. 19 juli 2021, verzoekende partijen zetten vet)

Het komt regelmatig voor dat religieuze huwelijken niet geregistreerd worden. Dit brengt vaak problemen met zich mee wanneer het huwelijk op zijn einde loopt. Niet alleen België, maar ook andere landen worden met deze problemen geconfronteerd:

"Where a religious marriage ceremony takes place, but the requirements laid out in marriage law are not followed, there is no marriage in the eyes of the law. Such relationships have been referred to as "unregistered religious marriages".

The issue here is that if the relationship breaks down then the parties cannot go to the state courts for assistance. They cannot use the state law on divorce and cannot apply for financial orders. Their only option to resolve any dispute is to determine the matter themselves or to use a religious form of authority such as a sharia council.

In 2011, I co-led a study into religious tribunals in the United Kingdom. It compared the activities of a Jewish beth din (rabbinical court), a Roman Catholic marriage tribunal and a sharia council.

We found that over half of the cases dealt with by the Islamic Sharia Council in our study involved couples who had either not married under English civil law or had married abroad and whose marital status in English law was unclear. The parties in our study often assumed that their religious marriage had legal effect under state law."

(stuk 20, Religion Media Centre, Factsheet: Unregistered religious marriages, 27 februari 2020, te consulteren op:

<https://religionmediacentre.org.uk/factsheets/unregistered-religious-marriages/>, verzoekende partijen zetten vet)

In casu werd er geen bewijs voorgelegd van de ontbinding van het religieuze huwelijk van de heer Q., omdat hij dit niet heeft en dit onmogelijk kan verkrijgen!

Uit de bestreden beslissing valt geenszins af te leiden in welke mate verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgaande. Verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom zij bij hun standpunt blijven dat er documenten omtrent de ontbinding van het huwelijk neergelegd moeten worden. Dit betekent dat verwerende partij niet alleen haar motiveringsplicht, maar ook haar zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht heeft geschonden.

Het kan toch niet dat verzoekende partijen nooit met hun echtgenoot / vader herenigd zullen worden, omdat verwerende partij halsstarrig bij zijn standpunt blijft en documenten eist die verzoekende partijen onmogelijk kunnen verkrijgen?! Dit is bovendien een schending van artikel 8 EVRM (zie hieronder, tweede middel)

Dit middel is gegrond."

2.2. De verzoekende partij voert onder meer de schending van de formele motiveringsplicht aan, zoals vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing wijst de visumaanvraag onder meer af op grond van artikel 10, § 1, al. 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Aldus wordt de juridische grondslag vermeld.

Volgens de bestreden beslissing berust de weigering op twee feitelijke grondslagen: enerzijds wordt de beslissing genomen op basis van het niet voorleggen van een bewijs van het huwelijk met verzoekers eerste vrouw N.R.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voor dat het determinerende motief van de bestreden beslissing het gebrek aan bewijs van de ontbinding van het eerste religieus huwelijk is.

De bestreden beslissing is ook genomen omdat niet voldaan is aan *“de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.”*

Artikel 10, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek stelt:

“Staat van het gehuurde goed.

(§ 1.) Het gehuurde goed moet beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. (Onverminderd de normen betreffende de woningen, opgesteld door de Gewesten bij het uitoefenen van hun bevoegdheden, moet het verhuurde goed beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. Deze voorwaarde wordt beoordeeld door te verwijzen naar de staat van het verhuurde goed op het moment dat de huurder ervan in het genot.

Of deze voorwaarde is vervuld wordt beoordeeld aan de hand van de staat van het goed op het ogenblik dat de huurder in het genot ervan treedt. (...)”

De reden dat niet zou voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden is volgens de bestreden beslissing de eis in de voorgelegde huurovereenkomst om niet met meer dan twee personen te wonen in de “ruime” studio. De verwerende partij laat niet uitschijnen dat de studio te beperkt is of niet aan “veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid” voldoet. Bijgevolg is dit motief niet doorslaggevend.

Daargelaten de vraag en dit louter ten overvloede of de verhuurder bedoelt twee volwassen personen of ook twee volwassenen met een zeer jong kind, wordt gelezen in de bestreden beslissing dat deze bestemming maar tot een beëindiging van de huur eindigt als de verhuurder stappen onderneemt om de huurovereenkomst te laten ontbinden, waar geen enkel bewijs van voorligt, wel integendeel toont de verzoekende partij aan (weliswaar na het nemen van de bestreden beslissing) dat de verhuurder zijn akkoord heeft gegeven om de echtgenote van de verzoekende partij en haar kind te laten verblijven in het gehuurde goed.

Het komt de Raad dan ook voor dat dit motief niet het determinerende motief kan zijn van de bestreden beslissing en overtoollig is.

2.3. Wat het determinerende motief van de bestreden beslissing betreft, het gegeven dat de verzoekende partij geen bewijs neerlegt van de ontbinding van het huwelijk met N.S., dient de verzoekende partij gevolgd te worden.

De echtgenoot van de verzoekende partij, thans ook verzoeker, heeft te kennen gegeven in de brief van 19 juli 2021 van hun advocaat dat hij gehuwd is met N.R., moeder van het kind, dit religieus, maar ook bevestigd door de Afghaanse rechtbank.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag (thans verzoek om internationale bescherming) te kennen gaf dat hij een seksuele relatie had met N.R., reden waarom beiden moesten vluchten, dat zij vervolgens in het bijzijn van een mensensmokkelaar door een Iman religieus werden gehuwd. Er is geen sprake geweest van enige registratie van dit huwelijk. De advocaat van de verzoekende partij heeft in de brief van 19 juli 2021 dit gemeld als volgt:

“Eerder huwelijk van de heer Q.

De heer Q. heeft in het verleden (tijdens zijn procedure om internationale bescherming) verklaard gehuwd te zijn met mevrouw R. N. Zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde, betrof dit een religieus huwelijk (stuk 31, administratief dossier van de heer Q.).

Dit huwelijk werd nooit officieel geregistreerd, waardoor de heer Q. hier geen huwelijksakte van heeft. Gezien het huwelijk nooit geregistreerd werd, kan de heer Q. evenmin documenten met betrekking tot het einde van dit huwelijk kan neerleggen

Een religieus huwelijk is ook niet gelijkgesteld aan een burgerlijk huwelijk dat wij in België kennen.”

Desalniettemin schijnt de bestreden beslissing ervan uit te gaan dat een bewijs van ontbinding moet voorgelegd worden, zonder enige uitleg, enkel op basis van verklaringen door de referentiepersoon, afgelegd tijdens het asielrelaas en geen rekening houdend met het gestelde in de brief van 19 juli 2021 van de advocaat van de verzoekende partij, ook niet met de opmerkingen aangaande de toepassing van het IPR over het thans gesloten huwelijk.

Weliswaar stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat aan de verzoekende partij werd gevraagd om een celibaatsverklaring voor te leggen.

De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

“(…)

Uit de motieven blijkt duidelijk dat de verzoekende partij een bewijs van ongehuwde staat moet voorleggen, nu hij klaarblijkelijk en naar eigen zeggen, heeft gelogen tijdens zijn asielaanvraag over een huwelijk in Afghanistan met ene R. N.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat aan de verzoekende partij al sedert 2018 wordt gevraagd om een bewijs van celibaat voor te leggen

(…)

De argumenten van de advocaat van de verzoekende partij werden overigens afdoende beantwoord in e-mails, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Uit een email d.d. 02.09.2021 blijkt dat aan mr. MICHOLT is meegedeeld dat de voorgelegde stukken niet voldoende zijn en dat een bewijs van ongehuwde staat aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden opgevraagd.

Het CGVS staat in voor de afgifte van documenten van burgerlijke stand aan erkende vluchtelingen.

De verzoekende partij bewijst niet dat dit intussen is gebeurd.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij inzak het bewijs van ongehuwde staat terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De verzoekende partij voldoet immers evenmin aan de huisvestingsvoorwaarde, en laat dit motief volledig onbesproken.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

Dit motief is een *a posteriori*-motief dat niet wordt teruggevonden in de bestreden beslissing. De formele motivering is dan ook geschonden. In tegendeel met wat de verwerende partij voorhoudt, moet de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk antwoorden op de relevante elementen die de verzoekende partij in haar brief van 19 juli 2021 bijbracht.

2.4. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen en middelen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2021 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN